

■ Σκοπὸς τῆς Ἐνανθρώπησης εἶναι ἡ θέωση τοῦ ἀνθρώπου

Θέλουμε τὴν «μαγεία» ἢ τὴν χαρὰ τῶν Χριστουγέννων; *

Ὅταν ἀποδίδουμε
στὰ Χριστούγεννα
τὸ πραγματικὸ τους νόημα,
τότε ἐπιτυγχάνεται
καὶ ὁ μέγας σκοπὸς
τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Θεοῦ

ΣΕ ΛΙΓΟ ἀρχίζει ἡ περίοδος τῶν Χριστουγέννων ποὺ ὅλοι μὲ λαχτάρουμε. Ἐξαίρετα, πῶς θέλουμε νὰ τὰ ἐορτάσουμε; Κοσμικὰ ἢ πνευματικὰ;

Ἐξαρτᾶται ἀπ' τὸ τί τελικὰ ζητᾶμε. Τὴν «μαγεία» τους, γιὰ τὴν ὁποία τόσα πολλὰ κάνει ἡ «διεθνὴς τῶν πονηρῶν», ἢ τὴν χαρὰ τους, ὅπως θέλει ἡ Ἐκκλησία μας;

Ἄλλ' ἄς πάρουμε τὰ πράγματα μὲ τὴν σειρά τους...

ΑΣΦΑΛΩΣ τὰ Χριστούγεννα ἔχουν νόημα βαθύτατα πνευματικό, ἅγιο καὶ σωτήριο. Διότι, μ' αὐτὰ δὲν ἐορτάζουμε ἓνα ὁποιοδήποτε γεγονός, ὡς καὶ ἐθνικὸ ἀκόμην, ἀλλὰ τὴν ἴδια τὴν ἐμφάνιση, μὲ σάρκα καὶ ὀστά, τοῦ Θεοῦ στὴν γῆ κι ἀνάμεσά μας. Μᾶς τίμησε ἰδιαίτερα μὲ τὴν Ἐπίσκεψή Του αὐτή, ὑπέροχα, ἀνυπέροχτα, μοναδικά, καθὼς ἔνωσε τὴν δική μας ἀνθρώπινη φύση μὲ τὴν δική Του τὴν Θεϊκή.

Ἔτσι ἔχουμε τὴν ἐμφάνιση τοῦ Θεανθρώπου στὴν ἱστορία. Τὴν ἔνωση τοῦ κτιστοῦ πλάσματος, μὲ τὸν ἴδιο τὸν Ἄκτιστο Πλάστη καὶ Θεό.

Σκοπὸς δὲ αὐτῆς τῆς Θείας παρέμβασης, εἶναι ἡ Θέωση τοῦ ἀνθρώπου.

Ὅποτε, μὲ τὰ Χριστούγεννα δὲν κάνουμε τίποτ' ἄλλο τελικά, ἀπ' τὸ νὰ ζοῦμε τὴν ἀναδημιουργία μας, τὴν ἀνά-πλασή μας ἀπ' τὸ κατάντημα, στὸ ὁποῖο μᾶς ὀδήγησε ἡ ἁμαρτία, ὥστε νὰ ἐπανέλθουμε πάλι στὴν προτέρα μας κατάσταση.

Νὰ γιατί τὸ μήνυμα τῶν Χριστουγέννων, εἶναι τὸ πλεόν χαρμόσυνο καὶ τόσο ἐλπιδοφόρο ἄγγελμα τῆς ἱστορίας. Καὶ δὲν εἶναι ἄλλο, ἀπ' αὐτὸ τοῦ ἀγγέλου κατὰ τὴν Γέννηση τοῦ Χριστοῦ πρὸς τοὺς ποιμένες:

«Εὐαγγελίζομαι ὑμῖν καρὰν μεγάλην, ἥτις ἔσται παντὶ τῷ λαῷ, ὅτι ἐτέχθη ὑμῖν σήμερον σωτήρ, ὃς ἔστι Χριστὸς Κύριος, ἐν πόλει Δαυὶδ» (Λουκ. β' 11). Δηλαδή, σᾶς ἀναγγέλω καρὰ μεγάλην, ἡ ὁποία θὰ εἶναι γιὰ ὅλο τὸν λαό, ὅτι γεννήθηκε σήμερα γιὰ σᾶς στὴν πόλιν τοῦ Δαυὶδ, σωτήρας, ὁ ὁποῖος εἶναι ὁ Χριστὸς ὁ Κύριος.

Συνεπῶς, ὅταν ἀποδίδουμε στὰ Χριστούγεννα τὸ πραγματικὸ τους νόημα, κι ὅταν τὰ ἐορτάζουμε ὅπως πρέπει, δηλαδή πνευματικά, τότε ἐπιτυγχάνεται καὶ ὁ μέγας σκοπὸς τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Θεοῦ, δηλαδή ἡ ἔνωσή μας μὲ Αὐτόν, ἡ Θέωσή μας καὶ καταργεῖται τὸ ἔργο τοῦ διαβόλου, ἀκυρώνονται τὰ σκοτεινὰ σχέδιά του, ἀπομονώνεται, κάνεται ἀπ' τὴ ζωὴ μας!

* * *

ΕΙΝΑΙ ἐπόμενο, λοιπόν, ὅπως ὁ διάβολος πολέμησε τοῦ Χριστοῦ τὴν γέννηση ὡς Γεγονότος (ἀπ' τὸ νὰ μὴν βρῖσκεται πανάρετη γυναίκα γιὰ νὰ ἀξιωθεῖ νὰ γίνει μητέρα Του, πράγμα ποὺ ἔγινε τελικὰ μὲ τὴν Παναγία, ὡς τοὺς διωγμοὺς μὲ τὴν σφαγὴ τῶν

νηπίων ἀπ' τὸν Ἡρώδη), ἔτσι καὶ τὴν πολεμᾶ ἀδιάκοπα ἔκτοτε ὡς Ἑορτῆς.

Πάρα πολλὰ ἔγιναν στὸ πέρασμα τῶν αἰώνων, πὺ δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ ἐξιστορήσουμε. Μόνο δυὸ λόγια καὶ κάποια ἀπλὰ παραδείγματα θὰ ἀναφέρουμε.

Ἄλλοι ἔγραψαν μυθολογίες γιὰ τὰ Χριστούγεννα, ἄλλοι τὰ παρερμήνευσαν, διότι δὲν θέλησαν νὰ τὰ βιώσουν, κι ἄλλοι προσπάθησαν νὰ τὰ καταργήσουν μὲ κρατικὲς διαταγές, μιὰ τακτικὴ πὺ ὀνομάστηκε «Ἡρωδισμός»!

Πολλὰ ἔκαναν ἐπ' αὐτοῦ οἱ αἱρέσεις (ὅπως ἡ φοβερότερη ὄλων ὁ Δοκητισμός, ὁ Μονοφυσισμός κ.λπ.), διάφοροι φιλόσοφοι, πολλοὶ ἄθεοι κι ἐχθροὶ τῆς Πίστης, ὅπως ὁ Ἰουλιανὸς ὁ Παραβάτης κ.λπ.

Τὸν περασμένο αἰῶνα στὴν κομμουνιστικὴ ΕΣΣΔ (Ρωσία) εἶχαν ἀπαγορευτεῖ τὰ Χριστούγεννα ἀπὸ τὸ 1917 μέχρι τὰ τέλη τῆς δεκαετίας τοῦ '80, ὅποτε καὶ κατέρρευσε τὸ καθεστῶς! Ὅταν δὲ κυβερνοῦσε ὁ Στάλιν, τὰ Χριστούγεννα εἶχαν ἀντικατασταθεῖ ἀπὸ τὰ Σταλινούγεννα, μὲ τὴν ἐορτὴ δηλαδὴ τῆς δικῆς του γέννησης!!!

* * *

ἈΛΛ' ἡ χειρότερη πολεμικὴ ὄλων, εἶναι αὐτὴ τῆς ἐκκοσμίκευσης τῶν Χριστουγέννων!

Πρόκειται γιὰ ἕναν ἐορτασμὸ ὄχι πνευματικὸ, ὅπως τὸν ἀναφέραμε, ἀλλὰ κοσμικὸ, ἐντελῶς κοσμικὸ ὅσο γίνεται... Ἐναν τρόπο πὺ μεταβάλλει τὸ μέγα ὑπερκόσμιο Γεγονός, σὲ ἐγκόσμιο καὶ καθαρὰ ὑλιστικὸ!

Οὔτε λόγος νὰ γίνεται γιὰ πνευματικὴ προετοιμασία, δηλαδὴ νηστεία, μετάνοια, ἐξομολόγηση, Θεία Κοινωνία, προσευχὴ, Θεία Λειτουργία, ἀλλὰ καὶ ἔμπρακτὴ ἀγάπη, συγχωρητικότητα, καλοσύνη, ἐλεημοσύνη καὶ στοργὴ στὸν συνάνθρωπο, γιὰ σκέψεις καὶ ἀποφάσεις πνευματικῆς.

Λόγος νὰ γίνεται μονάχα γιὰ τὰ ρεβεγιόν, τὰ στολίδια, τὰ φαγητά, τὰ γλέντια, τοὺς χορούς, τὰ ξενύχτια, τὰ ταξίδια καὶ μάλιστα τὰ ἐξωτικά, τὰ δῶρα, τὶς καρτοπαιξίεις, τὰ πάσης μορφῆς

θεάματα καὶ διασκεδάσεις, τὶς κάθε εἴδους ἀπολαύσεις καὶ ἡδονές! Ὅλα τους τόσο κοσμικά, ὅλα τους ἀντιπνευματικά, ὅλα τους πτυχές τῆς «ώραίας ζωῆς». Δὲν εἶναι πράγματα τῆς Οὐράνιας Ζωῆς, τὰ ὅποια ζητᾶ ἀπὸ μᾶς ὁ Χριστός. Καμμιά σχέση μὲ τὸν «Θεοπρεπῆ» ἑορτασμό, ὅπως τὸν προσδιορίζει ἡ Ἐκκλησία.

Φθάσαμε νὰ κατανοοῦμε πὼς ἔρχονται Χριστούγεννα, ἀπὸ τὶς στολισμένες βιτρίνες τῶν ἐμπόρων, ἀπὸ τὰ φωτάκια πὸ ἀναβοσθίνουν στὸ μπαλκόνι τοῦ διπλανοῦ μας, ἀπ' τὰ ἔλατα πὸ πωλοῦνται στοὺς δρόμους, ἀπὸ κάποιες προσκλήσεις σὲ γεύματα καὶ τὰ λεγόμενα «ἑορταστικά» προγράμματα τῆς τηλεόρασης, δηλαδὴ ἀπὸ τὶς ἐκδηλώσεις τοῦ κόσμου...

Ὅποτε μιλάμε γιὰ ἀπολυτοποίηση τῆς ὕλης, γιὰ τὴν ἄκρατη κοσμικότητα, γιὰ τὴν ἀπορρίψη κάθε πνευματικῆς πλευρᾶς τῶν πραγμάτων. Μιλάμε γιὰ Χριστούγεννα χωρὶς Χριστό! Γιὰ ἓνα «πνεῦμα Χριστουγέννων», ὅπως λένε, «μαγικό», δηλαδὴ δαιμονικό!

Τὰ ὑλικά ἀγαθὰ, μὲ λογικὴ καὶ μέτρο καὶ στὸ βαθμὸ πὸ μᾶς εἶναι ἀπαραίτητα, δὲν τὰ ἀπορρίπτουμε βέβαια. Ὅμως ἔπονται, δὲν προηγοῦνται, οὔτε καὶ ἀπολυτοποιοῦνται στὴν ζωὴ μας. Ἡ ἀπάντηση τοῦ Χριστοῦ στὸν Σατανᾶ πὸ τὸν πείραζε στὴν ἔρημο, τούτη ἦταν: «Οὐκ ἐπ' ἄρτω μόνω ζήσεται ἄνθρωπος...».

Χόρτασε, ἐκεῖ στὴν ἔρημο πάλι, τοὺς «πεντακισχίλιους», ἀλλὰ καὶ τοὺς «τετρακισχίλιους», ἀφοῦ γεύτηκαν πλήρως καὶ ἐπὶ ἡμέρες τὰ πνευματικά ἀγαθὰ, ἀλλὰ καὶ τὴν ἴδια Του τὴν παρουσία, δηλαδὴ ἀφοῦ Τὸν γεύτηκαν πλήρως. Κι αὐτὰ τὰ ὑλικά ἀγαθὰ ἦταν στὸν βαθμὸ καὶ τὸ εἶδος πὸ ἔπρεπε. Τίποτ' ἄλλο!

Μέσα σ' αὐτὴ τὴν λογικὴ δὲν εἶναι δομημένα καὶ τὰ δικά μας Ἑλληνορθόδοξα ἔθιμα;

Ὁ Ε. Μορέν, στὸ βιβλίο του «Πνεῦμα τῶν καιρῶν», ἀναφέρει πολὺ εὐστοχα: «Ἡ ζωὴ δὲν μπορεῖ νὰ καταναλώσει τὰ πάντα καὶ ἡ καταναλωτικὴ κοινωνία δὲν μπορεῖ οὔτε καὶ θὰ μπορέσει ποτὲ νὰ δώσει τὰ πάντα!»

Συνεπῶς, τί ἀπαιτεῖται;

* * *

ΤΟ ΠΡΑΓΜΑ δὲν εἶναι καθόλου ἀπλό! Διότι σήμερα, κατὰ τρόπο ἀπόλυτα ὀργανωμένο καὶ μὲ πολὺ κομπασμό, ἐπιχειρεῖται

τόσο μὲ τὴν «Παγκοσμιοποίηση» ὅσο καὶ τὴν κίνηση τῆς «Νέας Ἑποχῆς» πού τὴν προωθεῖ παντοῦ, ἡ προβολὴ εἰδωλολατρικῆς ἀτμόσφαιρας στοὺς ἑαυτοὺς μας, στὰ σπίτια μας καὶ τὶς κοινωνίες μας καὶ ἡ καθιέρωση τῆς ἀντίληψης πὼς ὁ Χριστὸς δὲν εἶναι ὁ Σωτῆρας μας !!!

Νὰ γιατί αὐτοί, πού πέφτοντας θύματα σ' αὐτὴ τὴν διαδικασία, κάνουν τελείως τὸ νόημα τῆς Ἑορτῆς, δὲν τὰ ἐορτάζουν πραγματικά, ἀλλ' ἐντελῶς κοσμικά, ὅποτε καὶ στὸ τέλος δὲν νοιώθουν τὴν χαρὰ τῶν Χριστουγέννων, ἀλλὰ μελαγχολία καὶ θλίψη.

Θὰ δοῦμε καὶ φέτος τὶς ἐφημερίδες νὰ ἔχουν τίτλους σὰν αὐτούς:

«Ἡ μελαγχολία τῶν γιορτινῶν ἡμερῶν»!

«Πῶς νὰ ἀποφύγετε τὴ μελαγχολία τῶν ἐορτῶν»!

«Τὰ Χριστούγεννα τῆς μελαγχολίας»!

«Ἑορταστικὴ κατάθλιψη»!

* * *

ΛΟΙΠΟΝ, ἄς προετοιμαστοῦμε ὅσο καλύτερα γιὰ τὰ πνευματικὰ Χριστούγεννα. Μᾶς εἶναι ἀπαραίτητη ἡ εὐφροσύνη τους. Αὐτὸ τὸ προάγγελμα τῆς Οὐράνιας Βασιλείας. Αὐτὴ ἡ ἀπόδειξη, ὅτι μέσα μας ὁ Χριστὸς γεννήθηκε...

(*) Περιοδ. «Τὰ Κρίνα», ἀριθ. 258/Νοέμβριος 2006, σελ. 12-13 καὶ 18. Ἐπιμέλ. ἡμετ.